

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a fél neve (fél címe, ügyintéző: ... jogtanácsos) által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 30. napján kelt 39.P.22.713/2016/22. számú ítélete ellen az alperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 21.700 (Huszonegyezer-hétszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 1979-ben szívműtete kapcsán részesült transzfúzióban, hepatitis C vírusfertőzöttsége (HCV) 2015 júliusa óta ismert. A felperes 2016-ban részesült kezelésben, jelenleg a vírus nem detektálható a szervezetében. A felperes élete a vírusfertőzöttség megállapítása óta a tünetek elviselésén túlmenően hátrányosan változott, nagyobb figyelmet kell fordítania a higiénére, a korábbi étkezési szokásaitól eltérő diétát kell folytatnia.

A felperes keresetében a HCV fertőzöttségére tekintettel 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek a keresetlevél benyújtásától számított késedelmi kamata, továbbá 2016. július 1-jétől havi 30.000 forint járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a járadék összegéből havi 20.000 forintot a májkímélő diéta, havi 8.000 forintot a gyógyszerek, gyógyhatású készítmények, míg havi 2.000 forintot a tisztítószeres többletköltsége címén igényelt.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, egyebekben eltúlzottnak tartotta a nem vagyoni kártérítés mértékét és a járadék összegszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 4.000.000 forintot, valamint ennek 2016. július 1-jétől a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát,

200.000 forint plusz áfa összegű perköltséget, továbbá 2016. július 1-jétől véghatáridő nélkül havi 30.000 forint járadékot minden hónap 10. napjáig esedékesen. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt illetéket és az állam által előlegezett szakértői költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezés szempontjából releváns járadékigény elbírálása során a diéta többletköltségének megállapításához azt vizsgálta, hogy a felperesnek a betegségét megelőző életviteléhez képest okozott e többletköltséget a megváltozott étrend betartása. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként, a kirendelt szakértő véleményére is figyelemmel úgy foglalt állást, hogy a felperesnek mindez havi 20.000 forint többletköltséget okoz. Elfogadta, hogy a felperesnek a betegségével összefüggésben gyógyszereket, gyógyhatású készítményeket kell alkalmaznia, és álláspontja szerint nem kifogásolható az sem, hogy a felperes fokozottan ügyel a higiénés szabályok betartására, amelyre figyelemmel több tisztítószerrel kell használnia, mint korábban. Az előzőekben kifejtettekre tekintettel havi 8.000 forintot a perbeli betegséggel kapcsolatos gyógyszerek, gyógyhatású készítmények többletköltségeként, míg havi 2.000 forintot a tisztítószerekkel kapcsolatos többletkiadásként tartott az alperesre áthárítható indokolt költségnek.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, és annak részbeni megváltoztatásával a felperes vagyoni járadékigényének 7.391 forintra történő mérséklését kérte. Hivatkozása szerint a felperes semmilyen bizonyítékot nem csatolt arra vonatkozóan, hogy havonta 30.000 forint többletkiadása keletkezik a HCV fertőzőségeire figyelemmel. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság nem adott magyarázatot arra, hogy bizonyítékok hiányában, a dietetikus szakértő véleménye ellenére mely körülményeket vett figyelembe a havi járadék összegének a megállapításához. Utalt arra, hogy a dietetikus szakértő véleménye szerint a felperesnek mindössze havi 7.391 forint többletköltséget jelent a diéta tartása; az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy milyen további bizonyított vagy köztudomású költségeket vett figyelembe a havi 20.000 forint diéta címén felmerült többletköltség megállapítása során. További hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a szakértő azon megállapítása ellenére, miszerint a HCV fertőzés esetén az általános higiénés szabályok betartása elegendő, havi 2.000 forint összegben tisztítószer többletköltség címén ítélte meg járadékot, holott sem a takarítási többletigényre, sem annak költségvonzatára vonatkozó bizonyíték nem állt rendelkezésre. Az alperes álláspontja szerint amennyiben az előírt diéta költsége fedezi a szükséges vitaminbevitelt is, ezen a jogcímen járadék már nem igényelhető. Utalt arra is, hogy a szakvélemény szerint a készítmények szedésére konkrét írásos javaslat nem található a rendelkezésre álló szakorvosi dokumentációban. Hivatkozott továbbá arra: a felperes nem volt elzárva attól, hogy a kezelőorvosától a gyógyszer-többletköltség igazolására véleményt kérjen az általa szedhető és az általában alkalmazott gyógyszerekről, amelyek árának összehasonlításával ténylegesen megállapítható lett volna, hogy merül-e fel, illetőleg milyen összegben többletköltség.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes nem vagyoni kárigényét elbíráló rendelkezése jogerőre emelkedett, e rendelkezést a Fővárosi Ítéltábla felülbírlata nem érintette [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított, a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések mindenben helytálló alkalmazásával meghozott ítéleti döntésével is egyetértett. Kifejezetten a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli

ki a következőket:

Az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott, a károsodás bekövetkeztekor hatályos egészségügyi törvény, az 1972. évi II. törvény (Eütv.) 58. § (3) bekezdése értelmében, ha a gyógyszer összetétele és minősége megfelel a Gyógyszerkönyvben, illetőleg a törzskönyvezés (nyilvántartásba vétel) alkalmával megállapított előírásoknak, és ennek ellenére alkalmazása folytán az állampolgár egészségében vagy testi épségében előre nem látható károsodást szenvedett, megrokkant vagy meghalt, őt, illetőleg az általa eltartott hozzátartozóit az állam kártalanítja. A kártalanításra a 22. §-ban foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni.

Az alperes fellebbezésében maga sem vitatta, hogy a szervezetbe gyógyítás céljából juttatott vér, illetve vérkészítmény az állam kártalanítási felelőssége szempontjából azonos elbírálás alá esik a gyógyszerrel, ezért a vértranszfúzió során kapott HCV fertőzés miatt az alperesnek az Eütv. 58. § (3) bekezdésén alapuló objektív kártalanítási kötelezettsége fennáll.

Az Eütv. 22. § (2) bekezdése értelmében a kártalanítás módjára és mértékére a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvénynek (régi Ptk.) a kártérítésre vonatkozó szabályait kell alkalmazni. A régi Ptk. 355. § (1) bekezdése alapján követelheti a felperes a nem vagyoni hátrány ellensúlyozásához szükséges nem vagyoni kárpótlást, valamint a vagyonában beállott kára megtérítését.

Az elsőfokú bíróság a felperes vagyoni kártérítési igénye kapcsán a feltárt ellentétes peradatok okszerű és helyes mérlegelésével állapította meg a felperes részére - vagyoni kártérítésként - a májkímélő diéta többletköltsége, valamint a gyógyszerköltség, és tisztítószerek többletköltsége címén járó járadék összegét. Észszerű és elfogadható, hogy a felperes számára többletköltségeket okoz az, hogy betegsége súlyosbodásának megelőzése, immunrendszere erősítése érdekében májkímélő diétát folytat, gyógyszereket, gyógyhatású készítményeket szed. Az elsőfokú bíróságnak a perben azt kellett értékelnie, hogy a felperesnek a korábbi étrendjéhez, gyógyszereszedési szokásaihoz képest milyen többletköltséget okoz az, hogy egészsége megőrzése érdekében májkímélő diétát kell folytatnia, illetőleg különböző gyógyszereket, vitaminokat szed. Az alperes fellebbezési érvelése kapcsán a Fővárosi Ítéltábla rámutat: a hosszú időszakon keresztül, rendszeresen felmerült többletköltségek megtérítésére irányuló kártérítési igény természetéből eredően nem várható el a felperestől, hogy minden vásárlásról számlát mutasson fel. Az alperes fellebbezésben kifejtett álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok - a felperes házastársának tanúvallomása, a kirendelt igazságügyi orvosszakértő, a dietetikus szakkonzultáns véleménye -, illetőleg a felperes személyes előadása régi Pp. 206. § (1) és (3) bekezdéseinek megfelelő, helyes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a diéta költségeként havi 20.000 forint, míg a gyógyszerek, vitaminok költségeként havi 8.000 forint - nem eltúlzott - többletkiadás hárítható át az alperesre, tekintetbe véve azt a tényt is, hogy a dietetikus szakkonzultáns által megállapított többletköltségben - havi 7.391 forint - a javasolt tápszerek, étrend kiegészítők ára nem szerepel. A felperes környezete, családtagjai egészsége megóvása érdekében indokolt szigorú higiéniai előírásokat is figyelembe véve megállapítható, hogy a felperes javára megítélt havi 2.000 forint járadék nem eltúlzott a felperesnek a betegségről való tudomásszerzését követően megváltoztatott életviteléhez képest.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokaira is utalással - a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes a sikertelen fellebbezése következményeként köteles a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes részére jogi képviselete ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

Az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illetéket az alperes illetékmentességére [Itv. 5. § (1) bekezdés a) pont] tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. május 4.

. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csóka István s.k.
bíró